

Udskriftsdato: 16. december 2025

2024/1 BSF 104 (Gældende)

Forslag til folketingsbeslutning om at forbyde praksis efter den islamiske sharia i dansk ret

Ministerium: Folketinget

Fremsat den 23. januar 2025 af Morten Messerschmidt (DF), Alex Ahrendtsen (DF), Mikkel Bjørn (DF), Pia Kjærsgaard (DF), Peter Kofod (DF), Mette Thiesen (DF) og Nick Zimmermann (DF)

Forslag til folketingsbeslutning

om at forbyde praksis efter den islamiske sharia i dansk ret

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte et lovforslag, der forbyder anerkendelsen af praksis og sædvane efter islamisk sharia i dansk ret. Lovforslagets formål skal være at understrege, at det er danske myndigheders og autoriteters beslutninger og afgørelser, der er gældende, og at ingen religiøs praksis og sædvane kan sidestilles med danske myndigheders autoritet og legitimitet. Med lovforslaget skal det være tydeligt, at der i Danmark er et forbud mod at anvende retstilstande afledet af shariaret til løsning af juridiske tvister og lign.

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte lovforslaget hurtigst muligt, og om muligt sende lovforslaget i høring inden udgangen af dette folketingsår.

Bemærkninger til forslaget

Dansk Folkeparti har altid været forudseende, hvad angår indvandringens konsekvenser, og advaret både befolkningen og Folketinget om, hvordan indvandringen fra Mellemøsten og Nordafrika vil forandre Danmark kulturelt, økonomisk og sikkerhedsmæssigt. I muslimske miljøer er der markante parallelsamfund, som lever efter islamisk sædvane og kulturer, til trods for at de i måske mange år og flere generationer har boet i Danmark, dog uden at have taget Danmark til sig.

Trods dette har Folketinget og de lokale, kommunale byråd gennem årene udvist accept af indvandrerens særkrav og har vist dem særhensyn, f.eks. ved at tillade opførelse af stormoskéer med minareter, indføre halalslagtet kød i landets kommunale og statslige institutioner, acceptere det islamiske tørklæde på offentlige uddannelser og uddannelsesinstitutioner, opføre bederum på offentlige uddannelsesinstitutioner og på politistationer og give tilladelse til kønsopdelt svømning i kommunale svømmehaller osv.

I muslimske kredse rådgives der om, hvilket job man som rettroende muslim må have. Det kan f.eks. være, om man som muslimsk kvinde kan arbejde som social- og sundhedshjælper, når man kan risikere at skulle bade mænd. I de samme kredse rådgives der også om, hvilke kommuner der tager et udvidet hensyn til islam, eller om det er okay, at ens barn går i danske børnehaver, hvor der bliver serveret svinekød og holdt jul (»Interne samtaler vækker opsigt: 'Her er islamismens frontsoldater ude i samfundet'«, B. T., den 5. oktober 2024).

Sågar aftaler om interne islamiske blodpenge efter drab bliver aftalt i den lokale moské mellem morderne, de pårørende og en imam i stedet for at involvere politiet og retsvæsenet (»Bandemedlemmer afsløret i aflytning: – Imamen har fastsat et beløb, der skal rense os«, TV 2, den 22. oktober 2024).

Der er ligeledes utallige eksempler på, at imamer råder muslimske ægtepar til at undgå at kontakte de danske myndigheder, hvis manden slår kvinden. Der er også eksempler på rådgivning om, at man som muslim gerne må slå sine børn, hvis de ikke beder til Allah, at kvinder ikke må arbejde, hvor der er mænd, og at muslimske kvinder ikke må afvise sin mand, hvis denne vil have sex. Alt sammen forhold, som helt almindelige danskere ville kontakte offentlige myndigheder om for at få hjælp til at håndtere disse situationer. Imamerne fastholder i stedet mænd, kvinder og børn i islamiske parallelsamfund og agerer dermed myndighed i de islamiske kredse (»Moskeerne bag sløret: Få overblikket over TV 2's afsløringer«, TV 2, den 3. marts 2016).

Også i statslige institutioner vises der særhensyn. F.eks. har der været eksempler på, at Familieretshuset har opløst borgerlige vielser og herefter anbefalet muslimske kvinder at rette henvendelse til den lokale imam, så de ad den vej også i islamiske miljøer er at betragte som fraskilte (»Familieretshuset vil ikke længere henvise muslimske kvinder til imam for at blive religiøst skilt«, DR, den 7. september 2024). Familieretshuset har dermed undermineret sin egen autoritet som statslig myndighed ved at sende kvinderne videre til en fremmedartet praksis om opløsning af ægteskab efter islamisk sædvane og ud fra sharia hos de lokale shariaråd i den lokale moské og med den lokale imam som mellemed.

Udenrigsministeriet har haft en praksis med at give det såkaldte apostillestempel i religiøse skilsmissekontrakter, som har relation til to af de største og mest radikaliserede moskéer i Danmark: Det Islamiske Trossamfunds moské og Imam Ali Moskéen (»Udenrigsministeriet har blåstemplet Sharia-skilsmisser«, DR, den 10. september 2024) – et stempel, som blåstempler islamiske fundamentalisters parallelle rets- og ægteskabsforhold her i Danmark og dermed gør deres myndighed lige så gyldig som en statslig myndighed i Danmark – et stempel, som legitimerer ulovlige islamiske vielser og dermed understøtter parallelsamfund i Danmark.

Forslagsstillerne ønsker med beslutningsforslaget, at regeringen skal fremsætte et lovforslag, hvor det skal fremgå, at ingen har magt eller autoritet til at underkende danske myndigheders beslutninger og afgørelser, f.eks. i forhold til en opløsning af en borgerlig vielse, ved at henvise til parallelsamfunds

alternative islamiske systemer og på den måde sidestille shariapraksis med danske offentlige myndigheds autoritet og legitimitet.

Forslagsstillerne er bekymret for en yderligere udvikling, hvor danske myndigheder tager særhensyn til islam, i takt med at den islamiske indvandring fortsætter og islamisk religion og kultur bliver en større og mere integreret del af Danmark, herunder at Folketinget på sigt vil tage hensyn til islamiske ønsker i forhold til juridiske og praktiske forhold.

Af lovforslaget skal det endvidere fremgå, at der indføres et direkte forbud mod at indføre shariaregler i dansk lov og mod at anvende retstilstande afledt af shariaet til løsning af juridiske tvister, herunder i domstolsprøvelser. Myndighederne skal f.eks. ikke tage hensyn til en mand, der har slået sin kone, hvis han henviser til Koranen og en sura, som tilsiger, at han gerne må retlede hende ved at slå hende, og det skal ikke medtages som en formildende omstændighed, der kan henføres under en anderledes kultur eller en religiøs sædvane.

I loven skal det ligeledes skrives ind, at det ikke er tilladt at tage hensyn til islamisk ret eller sharia, når man dør, i forhold til fordeling af arv, hvad der skal ske med ens mindreårige børn og andre forhold.

Forslagsstillerne ønsker, at lovforslaget udmøntes således, at f.eks. alle islamiske hensyn forbydes, og dermed at man ikke kan bære islamisk tørklæde på offentlige arbejdspladser, at offentlige svømmehaller ikke bliver opdelt efter køn, at statslige uddannelsesinstitutioner ikke tillader bederum, at offentlige arbejdspladser og uddannelsesinstitutioner ikke giver fri til og afholder eid, og at islamisk halalslagtemetode ikke implementeres osv.

Derudover foreslås det, at regeringen i lovforslagets bemærkninger bekræfter over for Folketinget, at Danmarks love og regler også for fremtiden udelukkende bliver lavet i og af Folketinget.

Vi ved, at der i en grad opereres med islamiske sharialove, som fungerer parallelt med de love, som Folketinget vedtager og domstolene dømmer efter. Men for at disse parallelsamfund ikke udbygges og får legitimitet, som vi kender fra andre lande med en større og længerevarende indvandring fra islamiske lande, er det af allerhøjeste vigtighed, at Folketingets partier med rettidig omhu indfører lovgivning, som imødeser dette problem og tydeliggør, at i Danmark er det danske regler og love, der gælder – ikke islamiske parallelsystemer, og sådan skal det forblive.

Desuden viser historien, at i takt med mere islamisk indvandring og mere islamisk indflydelse, så vil der blive taget mere hensyn til islam og sharia både i praksis og juridisk. Uden konkret lovgivning kommer vi til at acceptere mere og mere islamisk parallelsamfund og dermed et endnu mere opdelt Danmark med forskellig retspraksis. Derfor er der behov for et lovforslag, som det foreslås med dette beslutningsforslag.

Skriftlig fremsættelse

Morten Messerschmidt (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at forbyde praksis efter den islamiske sharia i dansk ret.

(Beslutningsforslag nr. B 104)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.